

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Se zájmem
naslouchat

Ministrantský
tábor

Moje
zkušenost
s Alfou

Bláznivý
nápad

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman Smékal

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Daniel, Lucie
Grůzová, Ondřej Hanák,
Tomáš Kaláb, Karla Krejčí,
Jiří Sluka

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

náklad

120ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká?
Duchovní hudba
Maria...
- 3 Děkovné setkání
Ministrantský tábor
- 4 DDZ Zábřdovice
- 5 Střípky z ducháčů
- 6 Očeho pohádka
- 7 Bláznivý nápad
- 8 Přečtete si
Modlitba namiesto nadávk
- 9 Moje zkušenost s Alfou
- 10 Svědectví života

Slovo redaktorů

Milí farníci,
vítáme vás u dalšího čísla farního časopisu, jehož tématem je naslouchání.
Přejeme vám, ať jste podobně jako Panna Maria otevření Božímu volání.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o příspěvky do dalšího čísla, které se chystáme vydat v adventu
a jehož tématem bude „Příslib“. Uzávěrka bude 10. listopadu.
Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo

Milí farníci,
jistě to známe – kolik lidí hned dobře ví, co dělají druzí špatně a jak by vše mělo vypadat. Je už jedno, zda se to týká kritiky politiků, učitelů, ředitelů, šéfů, zaměstnanců, různých zájmových skupin, v církvi nebo třeba v rámci vlastní rodiny. Možná si to přiznáme i sami, jak lehce si říkáme, co bychom druhým poradili – ať už to vyslovíme, nebo ne. Potíž bývá v tom, že se na situace často díváme jen z té naší perspektivy – a tak by všichni vnímali jako dobré, kdyby se jim zvýšily platy nebo důchody, zlepšily pracovní podmínky, aby stát více podporoval rodiny... a nejlépe aby se zároveň snížily i daně... Každý chce prostě to svoje. Populisté si jenom mnou ruce – ti jediní totiž všem v klidu naslibují zlepšení a... očerňují všechny okolo... Je jasné, že každé rozhodnutí bývá na úkor něčeho jiného a je těžké to vyvažovat, ale to lidé slyšet nechtějí, a tak ti, co se snaží o realistickou politiku, se jen těžko udrží ve vládě. A tak i zde je složité vyvažování mezi tím, nakolik je nutné vycházet vstříc tomu, co většina lidí chce, a tím, co je pro společnost skutečně to lepší. No a někdy může být docela jasné, co je to správné, ale třeba na to už nezbyývají kapacity nebo se prostě úplně neví, jak na to. Nebojte, nechci se zde zabývat politikou, ale možná je na ní dobře ilustrovatelné, jak jsme rychlí v kritice a často hned chytřejší než druzí. Když se na to podíváme hlouběji, často se za tím vlastně skrývá nedůvěra k druhému – něco není, jak bych si přál, a mám za to, že druhý rozhoduje ze špatných pohnutek, nejde mu o dobro věci a druhých. Jistě, jsou tací, ale věřím, že většina lidí se snaží o dobré, i když se jim to třeba mnohdy nepovede. Naopak důvěra v to dobré v druhém se ve stejné situaci zajímá, jak se to stalo, jak o tom druhý přemýšlí, v jaké byl situaci... Spíše to bere jako nešťastnou souhru okolností, když se to nějak nepodařilo. Teprve když to důkladně prozkoumá, vynese případně i nějaký soud.

Jistě jsme někdy zažili, jak je příjemné, když se někdo o nás upřímně zajímá – nehodnotí hned naše chyby, ale zajímá se, jak o tom právě smýšlíme, co nás motivuje, co nás třeba na tom zvláště zajímá, co je zase náročné a jak to zvládneme... Upřímně ho to zajímá a naslouchá a naslouchá...

Říjen je měsíc Panny Marie a u ní se této naslouchající důvěře můžeme učit. Maria druhým naslouchá, uchovává to v srdci, rozvažuje o tom. Ať je to andělovo zvěstování, slova pastýřů, Josefa, Alžběty, proroctví Simeona a Anny nebo naslouchání jejímu synu Ježíši – když ho jako dvanáctiletého ztratili nebo později, když káže lidu. Není to ale jen naslouchání slovům, je to i všímavost, pozorování toho, co se kolem děje, kdo co prožívá, vnímání, co je potřeba – jako třeba nouze s docházejícím vínem při svatbě v Káně. Ale u Panny Marie v tomto zájmu, naslouchání, pozorování je ještě něco navíc než jen snažit se porozumět druhému člověku nebo situaci kolem. Ona se snaží v každé situaci vnímat i Boha – Jeho přítomnost, Jeho zájem o druhého a Jeho situaci. Boží přítomnost, láska, moudrost přináší naději do každé situace... Mariina bezmezná důvěra k Bohu jí dodává vnitřní sílu být druhým vnitřně nablízku a právě naslouchat, soucítit s nimi v jakkoli těžké situaci.

Být zároveň hluboce propojen a blízko s Bohem a lidmi a díky tomu přinášet tuto Boží blízkost lidem... Bůh o tebe má zájem, Bůh ti důvěřuje, Bůh ti naslouchá a On se o tebe také postará, kdykoli bude třeba... Bůh důvěřuje nám a my Jemu. Panna Maria je nám velmi ráda nablízku a zároveň je tak blízká Bohu. Jak je hezké jen tak se zájmem ji pozorovat a naslouchat jí a zároveň vnímat, jak se zájmem naslouchá ona nám, a v tom všem je najednou Bůh tak blízký...

Panno Maria, prosíme vtahuj nás do tohoto naslouchání a vnímání Boha, který je v každé situaci a každému z nás tak blízko. Amen.

Váš P. Daniel

Co nás čeká?

LISTOPAD

1.-3.11. Mládežnická pouť

29.-30.11. Duchovní obnova farnosti

(P. Vladimír Záleský)

PROSINEC

1. 12. První neděle adventní, začátek adventu

8. 12. Mikulášova nadílka pro děti v kostele

20. 12. vyzvednutí a přivezení stromů pro vánoční výzdobu

21. 12. velký úklid a stavění betléma

Hudba v našem kostele

Neděle 24. 11. 2024 v 9:45 h
Slavnost Ježíše Krista Krále

Josef GRUBER (1855-1933)	MISSA IN HONOREM Ss. ANGELORUM CUSTODUM, op. 78
Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950)	LAUDATE DOMINUM, op. 15, č. 1
Leopold KOŽELUH (1747-1818)	O, SALUTARIS HOSTIA
Kancionál	č. 707, 631
Účinkují:	solisté, chrámový sbor, orchestr
Varhany:	doc. MgA. Jan Král Zdeněk
Řídí:	Hatina, ředitel kůru

MARIA...

Maria, chtěla bych zpívat, proč miluji tě,
proč při tvém jménu se mé srdce rozplesá
a proč se nevylekám, pomyslí-li skrytě
na velikost, kterou ti dala nebesa.

Kdybych o velebné tvé kráse rozjímala,
o kráse zářivé, jež předčí světců jas,
pak bych se uvěřit, že jsem tvé dítě, bála
a oči před tebou klopila pro úžas.

Dítě má touhu matce projevovat něhu,
chce, aby sdílela radost i bolest s ním.

Tys, Matko, plakala pro mne na cizím břehu,
abys mě uvítala šťastným objetím.

Když podle evangelia mám na mysli tě,
tu odvážím se být ti blízko docela

a není nesnadno chápat, že jsem tvé dítě:
jak já jsi znala smrt, jak já jsi trpěla.

Když anděl z nebe ti nabízí stát se Matkou
vševládnoucího Boha, vidím tajemství,

ty dáváš přednost před tou výzvou hořkosladkou
pokladu nezměrnému, jímž je panenství.

Chápu, že duši tvou, Neposkrvněná Panno,
nad pobyt v nebesích si zamiloval Pán,

že sladké, pokorné tvé duši bylo dáno
pojmouti Ježíše, ten Lásky Oceán!...

Má milovaná Matko, ačkoliv jsem malá,
Všemohoucího mám, jako ty, v objetí.

Proč by se moje slabost strachovala,
vždyť poklad matky vždycky patří dítěti.

A já jsem tvoje dítě, Matko moje milá,
což nepatří mi ctnost, síla a láska tvá?

A když mi do srdce vstoupí Hostie bílá,
tu Ježíš myslí, že u tebe spočívá!...

Již brzy rajský zpěv slyšet mi bude přáno,
již brzy uvidím tě v krásných nebesích.

Ty, jež jsi s úsměvem vítala moje ráno,
přiď, Matko, s úsměvem i v stínech večerních.

Teď už se nebojím tvé slávy ani skrytě,
s tebou jsem trpěla a toužím nyní jen,

Maria, na tvém klíně pět, proč miluji tě
a opakovat ti, že jsem tvým dítětem!...

sv. Terezie z Lisieux

Prožili jsme

Děkovné setkání

V neděli 22. 9. po druhé mši svaté proběhlo na farní zahradě děkovné setkání pro všechny, kdo jsou zapojeni v jakýchkoliv aktivitách v naší farnosti.

Na úvod pan farář poděkoval všem přítomným i těm, kteří nemohli přijít, za jejich službu. Vyjmenoval všechny možné aktivity, které ve farnosti máme, a zejména ocenil množství lidí, kteří s něčím pomáhají.

Pak už byl čas na přátelské popovídání u dobrého jídla a pití a také počasí akci přálo, což ocenili zejména nejmenší farníci.

Díky vám všem za vaši službu pro farnost.

Red

Ministrantský tábor

Sešli jsme se trochu netradičně v pátek 23. 8. na hlavním nádraží, abychom rychlíkem a pak vláčkem motoráčkem dojeli do města Fulnek. Odtamtud nás čekala asi pětakilometrová trasa naprostým vedrem letního dne. Všechny věci jsme si nesli na zádech, a tak pohled na základnu byl pro některé z nás poslední záchranou, ne-li první pomocí.

Základna nás přivítala dobře zařízená a prostorná, na půdě bylo dokonce místo příhodné pro „chatovou futsalovou ligu“ včetně malinkatých branek. Po úspěšném zabydlení a uvedení do příběhu Percyho Jacksona nastoupily dny plné programu. Na prvním dvoudenním výletě za posledních sedm let jsme si otestovali svoje fyzické možnosti, v programech jiných i schopnosti přemýšleci, či dokonce schopnosti duchovní. Za tábor jsme zvládli taky vylepšit naši zbrojnici měkčených mečů, svést několik vodních bitev a přemoci Minotaura, Chiméru, Medúzu a další nestvůry z antického Řecka. Zbylo místo i na odlévání vlastních mincí, tvoření elektronické hudby a samozřejmě i trochu fotbalu. V další pátek jsme se vraceli unavení, ale plní zážitků.

Myslím, že všichni jsme si z tábora přivezli vzpomínky na příběh Percyho Jacksona, kamarádkou atmosféru, krásnou přírodu a dobré jídlo, za které děkujeme našim kuchařkám-dobrovolnicím.

OH

Proč je na naší faře pořád tolik romských dětí aneb Co dělá Dětský dům Zábrdovice?

Možná jste si podobně jako já všimli, že naši zábrdovickou faru pravidelně navštěvuje poměrně velké množství romských dětí. Možná se i ptáte, co tam dělají a proč jich tam bývá tolik, když přitom do našeho kostela s výjimkou křtů, svateb a pohřbů nechodí Romové téměř vůbec.

Může za to takzvaný Dětský dům Zábrdovice (DDZ), který je provozován Sdružením Petrov. DDZ organizuje pro romské děti předškolní klub (DDZ – Asaben) a v odpoledních hodinách i nízkoprahový klub (DDZ – FARA), který pro romské děti ve věku 6–18 let připravuje různé volnočasové aktivity. Jde přitom výhradně o děti, které by jinak většinu času trávily na ulici a inklinovaly by tak kužívání různých návykových látek a drobné zločinnosti. DDZ přitom za všechny prostory, které na faře využívá, platí pravidelný nájem. Dalo by se dokonce říct, že přestože si farnost s DDZ občas v různých věcech navzájem pomáhají, DDZ je pro naši farnost jednoznačným ekonomickým přínosem. Rozhodně to tedy není tak, že bychom my bílí farníci na romské děti cokoliv dopláceli. DDZ je financováno především Ministerstvem práce a sociální věcí, Jihomoravským krajem a městem Brnem. Nás jako farníky tedy nestojí DDZ nic. Má ale činnost DDZ vůbec nějaký smysl? O tom, že ano, svědčí především lepší výsledky, které dosahují „naše“ romské děti – v porovnání s ostatními romskými dětmi v podobné rodinné situaci – ve škole.

Sedm pracovníků, kteří se našim romským dětem intenzivně věnují a kteří velmi často za nimi a jejich rodiči vyrážejí i do terénu, zasluhují podle mého velký obdiv. Spolupráce s Romy totiž nebývá vždy jednoduchá. Zdá se mi, že velkou motivací v jejich práci je právě smysl, který v ní vidí. Možná jim v jejich práci pomůže i to, když uvidí, že my ostatní farníci jsme jim za jejich práci vděční. Považte. Máme jako farnost kvalitní „křesťanský produkt“ (pomoc potřebným), a vůbec nic nás to nestojí. Snad jen trochu tolerance, kterou je třeba se občas obrnit. To je podle mě dobrý obchod.

TK

Střípky z ducháčů - Největší z nich je láska

Pojďme se spolu s panem farářem Jiřím a jeho přednáškou na duchovních cvičeních zamyslet nad tím, co je to láska, jak se projevuje a co je její dokonalá (Bohem zamýšlená) podoba.

Žít plný život stojí mnoho úsilí a práce. Ježíš nám v Lk 6, 27.28 radí, abychom milovali své nepřátele, žehnali těm, kteří nás proklínají, a modlili se za ty, kteří nám ubližují, což není vůbec lehké. Když posloucháme zdravý rozum, vůbec nám to nedává smysl. V 1. listu Korintským nám Bůh ukazuje, co vše je pravá láska. A to je teprve výzva!

Myslí tím snad Pán, že On je všude a máme využít „neúspěchu“ k projevu větší lásky a dobroty? Takže když zjistím, že mě mé dítě podvedlo a jde za školu, mám ho pak obejmout, odpustit, ukázat, jak to je asi nepříjemné pro mě a ty učitele, a hledat, proč to dělá? Někomu to přijde jako vzdát se, rezignovat. Jak to je? Jak to, Pane, myslíš?

Svatý Basil říká, že jsou 4 projevy lásky: touha po kráse, touha po dobru a touha po vděčnosti. Tyto tři projevy můžeme také nazvat láskou EROS, což je láska, která je naplněna touhou obohatit se, přivlastnit si dobré věci, které vidíme. Kdežto vyšší forma lásky je agapé a tu sv. Basil pojmenovává jako touhu milovat a zapomenout na sebe. Možná bychom rádi došli této vyšší formy, ale mnohdy si falešně namlouváme, že tam jsme, a pak za naši „oběť“ chceme poděkování nebo vděk. Je to opravdu těžké milovat jako Bůh (Lk 15, 31).

Proto abychom mohli více milovat své bližní, je dobré uvědomovat si se sv. Ignácem, co vše pro nás lidi Bůh udělal (stvoření, vztahy, talenty, otcovu lásku, svátosti, Boží slovo...). Uvědomovat si, jak Bůh bydlí ve stvoření, ve tvorech, jak bydlí ve mně! Jak je Bůh na mé straně, uvědomit si, jak pro mě pracuje a namáhá se (miluje mě v potu své tváře... v krvavém potu). Uvědomuji si, jak shůry sestupuje to, co mě činí s Ježíšem podobným, Eucharistie. Mohu se proměňovat v Něj. Jak se má láska projevovat? Sv. Ignác píše, že láska se má více projevovat skutky než slovy a dávat (sdílet) milovanému, co má (Lk 25,31). Neskrývat nic.

Sv. František projevy lásky popisuje ve čtyřech formách: Nejprve v darech, jelikož dar zastupuje dárce. Poté v návštěvách – když někoho milujeme, chceme mu být blízko (Jn 1, 14). Stejně tak Bůh chce být s námi (1 Kor 3, 16). Naneštěstí si na dovršení tohoto projevu musíme počkat až do nebe. Ve službě, kdy můžeme projevit svou lásku stejně jako Ježíš (Ž 116, 12). V laskavosti, kdy vidíme něco krásného, naše srdce zjihne.

Nejnovější formulace projevů lásky nabízí kniha Pět jazyků lásky Garyho Chapmana. Nevím, jestli vás toto zamyšlení posunulo k hlubšímu pochopení, co je to láska a jak se projevuje, ale doufám, že si vás Pán povede k tomu, abyste byli šťastnější a laskavější, i když podle lidských úvah byste vůbec neměli být.

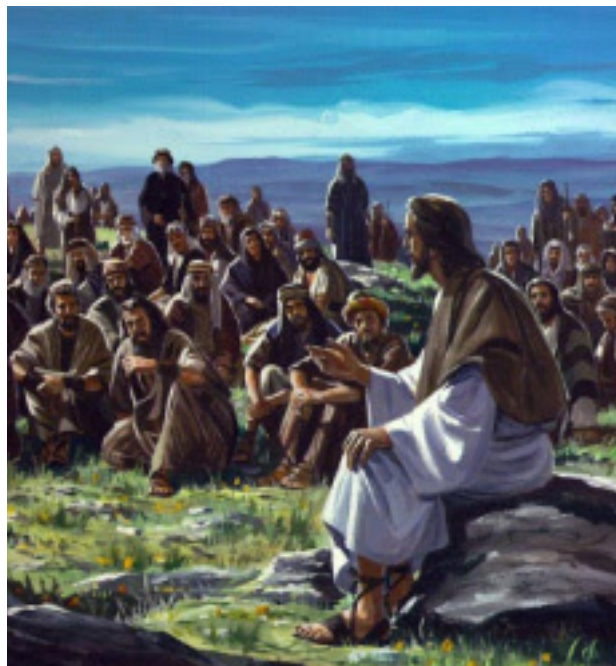
Podle našeho pana faráře LG

OČEHO POHÁDKA

Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili. Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami.

Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. (Mk 6, 30–34)

Co udělali apoštolové, když splnili úkol? Jací asi byli (jak se asi cítili)? Proč se k Ježíšovi hrnulo tolik lidí? Proč nakonec stejně neměli prázdniny? Jaké pravidlo je o odpočívání a co je výjimka?

Na jihu Řecka bylo jedno království a tam měli krásnou princeznu. Ucházeli se o ni dva princové, Daniel Drsný a David Moudrý. V den jejich dvacátých narozenin ji unesl zlý černokněžník Sudhoven Temný. Protože uměl vykouzlit teleportaci, najednou se objevil na zámku a pak blik a byl pryč i s princeznou. Unesl ji na svůj hrad ve Švédsku.

Zoufalá princezna nevěděla, co má dělat. Jak dát zprávu svému tátovi, aby ji vysvobodil? Nakonec ji napadla jediná možnost. Ochočila si holuba, dala mu GPS souřadnice a vypustila ho za tátou do Řecka.

Je to asi 3000 kilometrů a holub se málem uletěl k smrti. Jednou ho málem chytil jestřáb, dvakrát skoro zmrznul, ale nakonec doletěl až k panu králi. Trvalo mu to dva týdny a málem umřel vyčerpáním.

Ve zprávě stálo: Černokněžník Sudhoven Temný mě unesl do Švédska, a až prodělá přeměnu na Sudhovena Černočerného, bude neporazitelný! Ale během přeměny je slabý a skutečný rytíř by ho porazil.

Král to oznámil Danielovi Drsnému a Davidovi Moudrému. „Kdo zachrání princeznu, tomu ji dám za ženu. Zbývá třicet dní.“ Oba si vybrali nejlepší koňské spřežení a vyrazili. Hned první den Daniel Drsný ujel skoro 200 kilometrů, ale David Moudrý jen 150, protože víc spal. Druhý den to vypadalo stejně a od třetího dne po šestý den vítězil David Moudrý 100:80. David Moudrý sedmý den odpočíval a Daniel Drsný ho předjel. Další den ujel Daniel Drsný jen 80 a David Moudrý 180 kilometrů.

A tak to pokračovalo dalších dvacet dní. David Moudrý odpočíval a pak víc ujel, Daniel Drsný méně odpočíval a méně ujel, protože už neměl sílu. Devětadvacátý den byl Daniel Drsný 500 kilometrů od cíle. Koně mu chcipli vyčerpáním a on zase onemocněl. Davidovi Moudrému chybělo 150 kilometrů a potřeboval den odpočinku. Řekl koním: „Když to zvládnou, zachráním princeznu.“ Bylo to šílená jízda, zapadávali v bažinách, mrzli ve sněhu, letěli přes louky a na Sudhovenův hrad dorazili jen o deset minut dřív, než měla doběhnout přeměna.

Když ho našli, začal se měnit v Černokněžníka neporazitelného. David Moudrý z posledních sil hodil oštěp a probodl jeho temné srdce. Černokněžník padl k zemi mrtev!

David Moudrý vysvobodil princeznu a nazpět jel i s koňmi lodí. Trvalo to dva měsíce, ale pak byla šťastná svatba!

Ježíš nám přeje odpočinek a to je pravidlo, které bychom měli dodržovat. Někdy je však výjimka, a to jen tehdy, když je někdo v nouzi.

Bláznivý nápad

Možná jste zaslechli, že prý budeme pořádat nějaký nový kurz pro cizí lidi a bude k tomu zapotřebí hodně pomocníků. Snad vás napadne myšlenka:

„Co to zase vymýšlejí za zbytečnosti? My, kteří děláme něco pro farnost, máme už tak práce a starostí kolem kostela nad hlavu. Kdyby raději místo toho přesvědčili dost lidí, aby přišli na pořádný úklid kostela. Nebo zpívat do sboru.“

Když se vám něco takového honí hlavou, neuškodí si ujasnit směry a priority. Kostel a vše, co s ním souvisí, od bohoslužeb až po úklid, je především pro věřící křesťany, pro pokřtěné, a tedy směřuje dovnitř církve. Evangelizace je služba zjevování Boží lásky dalším lidem, získávání nových lidí pro víru a pro Boží království, misie. Směřuje ven, k lidem, kteří Boha neznají nebo o něm mají neurčitě či zcela nesprávné představy a nejsou pokřtěni. Ani jeden z obou směrů nelze odmítnout jako nepotřebný. Křesťané se potřebují scházet a společně slavit, potřebují mít kde se setkat. Ale kostel, i kdyby byl vyzdobený záplavou květin, vyčištěný a vyleštěný do oslnivého lesku, sám o sobě nepřivede do církve a k Bohu nové lidi. My křesťané se máme zapojit do *obou* druhů služby.

Působit a sloužit směrem dovnitř, ke svým, to nějak probíhá a nikdo nezpochybňuje správnost takového zaměření. Avšak otevírat se ven, k ostatním, tomu jsme v našich končinách za dlouhá staletí odvykli, i když i to je naším posláním a povinností. Brali jsme jako samozřejmost, že všichni jsou pokřtěni už jako malé děti, že všichni chodí do náboženství a všichni znají věrouku. Proto kdysi dávno zanikl katechumenát – příprava dospělých na křest. Ale stačilo posledních dvě stě let a najednou jsou praktikujícími křesťany sotva čtyři lidé ze sta. Ponechme stranou úvahy o tom, zda většinové křesťanství nebylo spíše folklórem, lidovým zvykem nebo vnějškovou společenskou konvencí než hlubokým přesvědčením. Stačilo několik společenských otřesů, aby bylo masou lidí odloženo jako obnošené šaty vyšlé z módy.

Nedávno byl obnoven katechumenát, protože už zase existují dospělí, kteří nejsou pokřtěni a potřebují přípravu na svátosti. Vznikají nové misie – jenže tentokrát ne od nás do Asie nebo do Afriky k černouškům. Misijním územím s mizivým počtem skutečných věřících křesťanů je Evropa a v ní Česko. Misie je to pěkně obtížná, protože se zde projevuje něco jako získaná imunita proti křesťanství. Častá odpověď na pozvání zní: „To už tady bylo – a jak to dopadlo? S tím nám dejte pokoj.“

Naši sousedé, kolegové v práci, spolužáci by měli slyšet o Bohu, o jeho dobrotě, o jeho království. Hlásání radostné zvěsti o Božím království je základním posláním a úkolem každého křesťana. V Písmu v Novém zákoně Pán Ježíš na více místech posílá své učedníky, aby šli, kázali, učili a získávali nové učedníky (Mt 10,7; Mt 28,19; Mk 16,15). Máme předávat svoji víru. Apoštol Pavel vybízí: „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod...“ (2 Tim 4,2a) a upřesňuje, jak to probíhá: „Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ (Řím 10,17) V jiném překladu: „Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.“ Celý řetěz Pavlovy argumentace opravdu stojí za přečtení a za zamyšlení:

... „každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen“. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: „Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!“ ... Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. (Řím 10,13–15.17 podle ČEP)

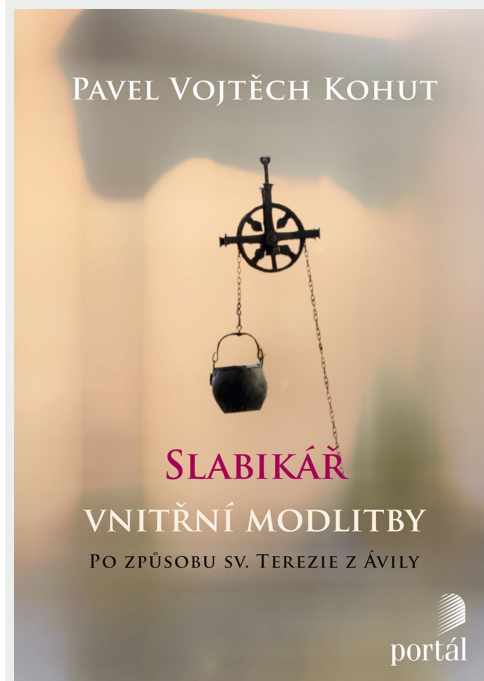
Tím, že lidé *uslyší* hlášené Boží slovo, vytváří se předpoklad, aby mohli *uvěřit*, aby přijali Pána Ježíše. A jestliže mají slyšet, musí to slovo někdo hlásat. Příklad vlastního života a sebelepší chování samo o sobě k oslovení druhých lidí a k předání víry nestačí. Pán Ježíš se také nespokojil s tím, že konal dobré skutky – a dost. Jeho skutky byly znamením potvrzujícím jeho slova. Chodil a hlásal. Slovo je podstatné. Apoštol Petr dobře vyznává: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš *slova* věčného života.“ (Jan 6,68) Neříká „ty máš *skutky* věčného života“ ani „ty máš *zázraky*“, ale „máš *slova*“. Slovo je pro předání víry důležitější než zázrak. Potvrzuje to sám Ježíš o kus dál v Janově evangeliu, když mluví k apoštolu Filipovi:

Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! (Jan 14,10–11)

Když už nevěříte mým slovům (ta jsou na prvním místě), věřte aspoň pro ty skutky (jsou až druhé v pořadí důležitosti). Takový je smysl evangelního úryvku, aspoň já ho tak chápu. Svými skutky míní Pán své zázraky, jež mají smysl jako znamení svědčící o pravosti poselství jeho slov.

Přenesme se do přítomnosti. Máme slavit svátosti a sloužit bratrům a sestrám v Kristu. Ale kromě toho jsme také posláni. Ano, máme mluvit s lidmi o Bohu a jeho království. Kdo to prakticky zkoušel, ví, že není snadné takový rozhovor začít ani v něm pokračovat tak, abychom druhého člověka získali pro Pána. Každá rada je v takové situaci cenná. Kurz Alfa je odzkoušeným dobrým způsobem, jak s lidmi navázat kontakt, zprostředkovat jim první informace o Bohu a současně jim dát zažít otevřené přátelské a přijímající společenství. Prosím, pojďme to společně zkusit, i když se to zdá být bláznivý nápad. Výhoda je, že nás v tom bude víc společně, podělíme se o úkoly a nikdo nebude stát sám před něčím, na co si netroufá. Každý nový člověk získaný pro Boží království za to stojí.

PŘEČTĚTE SI:

Pavel Vojtěch Kohout: Slabikář vnitřní modlitby (Portál, 2016)

JS

Modlitba namiesto nadávok

Áno, týka sa ťa to. A nie, nie si bezmocný. O čom je reč? No predsa o politike.

Politiku sledujem, priznám sa, že momentálne hlavne tú slovenskú. Posledné mesiace ma politická situácia priam dvíhala zo stoličky.

Hnevala som sa a nechápavo krútila hlavou. Prerástlo to až v opovrhovanie politikmi. Vlastne som sa nad nimi morálne povyšovala.

Ale kto som ja, že ich môžem súdiť?

Aj politik je len človek, ktorý potrebuje Božiu milosť presne ako ja.

A tak som sa za nich začala modliť.

Zmenila som svoj prístup z pasívneho na aktívny. Zčať môžeš aj ty, napríklad tým, že sa pripojíš do modlitebnej výzvy:

<https://www.adoptujsipolitika.cz>

Nečakaj, že sa veci zmenia samy od seba – ovplyvni budúcnosť krajiny práve teraz!

Kniha předního českého znalce karmelitánské spirituality přibližuje pomocí dvanácti klíčových slov sv. Terezie její praxi vnitřní modlitby. Výklad kombinuje jak vyprávěcí styl (kde se autor tak trochu dělí o své osobní zkušenosti se spiritualitou svätice), tak přístupným způsobem styl věroučný (kde prezentuje popularizujícím způsobem nauku sv. Terezie). Představuje tak přístupnou a živou formou poklady duchovního dědictví, které jsou stále živé, jen jsou rozprostřeny po celých spisech sv. Terezie.

T

Moje zkušenost s Alfou

Proč jsem přesvědčen, že kurz Alfa je dobrý způsob evangelizace?

1. Do práce pro Alfu se může zapojit opravdu každý, i ten, kdo si myslí, že nemá znalosti, výřečnost, odvahu mluvit před cizími a nevěřícími lidmi o Bohu atd. Je to způsob evangelizace, kde můžete přispět k šíření znalostí o Bohu a k jeho přijetí například tím, že budete péct buchty, přenášet a rovnat židle, umývat nádoby.
2. Jsme rozdílní a máme různé schopnosti. Doplňujeme se. Právě ty věci, ze kterých mám při evangelizaci strach nebo jsou pro mne příliš zatěžující, může v Alfě udělat za mne někdo jiný, komu to nevadí. Já zase přispěji tím, co umím, co mi jde. Časem třeba přijde příležitost vyzkoušet i „chůzi po vodě“ – úkol v podobě malého vstupu na nejistou půdu, z níž mám obavy a kam bych se sám bez opory druhých nikdy neodvážil.
3. Alfa je, jak věřím, podnik Boží a také do něj přispívají lidé. Velkou výhodou mají v tom, že jich je víc najednou a že se mohou vzájemně podpořit. Je nesmírně úlevné vědět, že i když mám v Alfě nějakou funkci a úkol, nestane se pohroma, když jeden večer nemohu přijít. Víím, že jsem zastupitelný a je zde někdo, kdo za mě zaskočí. Stačí zavolat. Evangelizace je velký a náročný úkol, ale je-li nesen současně více lidmi, jeho váha se rozloží a není to břemeno k neunesení.
4. Je to jeden z mála způsobů evangelizace, kam hosté, i když jsou nevěřící, přicházejí sami a se zájmem o věc, chtějí se něco dozvědět o Bohu, o křesťanství, o modlitbě. Je to hodně důležité, protože jsou pak mnohem více otevření novým podnětům, mají chuť přemýšlet, vyjadřovat názory a diskutovat. Je to o dost jiné, než když chcete začít rozhovor o Bohu s člověkem, který ani o vás, ani o Boha nestojí a považuje vás za narušitele svého soukromí.
5. Někdy zájem účastníků není motivován tím, že by se chtěli změnit, ale že chtějí poznat, čím je jejich partner nebo známý tak zaujat, jaké je pozadí jeho víry. Občas je v tom snaha poznat blíž ty hloupé křesťany i s tou jejich nerozumnou vírou a umět jim lépe oponovat. A občas dochází k překvapivým změnám postojů.
6. Organizátoři – hostitelé Alfy – tvoří společenství. Modlí se za sebe navzájem i za hosty, modlí se samostatně i společně před každým večerem. Scházejí se na přípravných setkáních i po skončení Alfy. Znají se, prožitím společných starostí a prací pro Boží věc poznávají v sobě navzájem činnou lásku, vnímají úspěch druhého jako úspěch svůj a celé Alfy.
7. Alfa je postup malými krůčky, vystupuje se vzhůru pozvolna a delší dobu. Je to evangelizace více šancí. Na rozdíl od situace, kdy máte pro rozhovor s člověkem a získání jeho zájmu pár desítek vteřin, které rozhodnou, a po nichž už možná nebude další příležitost s ním znovu mluvit, v Alfě jsou příležitosti opakované. I nevydařený večer mívá pokračování a – kupodivu – většina hostů přijde opět.
8. Opakovaná setkání dávají příležitost hostům na hlubší promyšlení látky. Hosté a hostitelé se více poznávají, začíná působit sdílení. Hosté si sami navzájem radí a pomáhají, i pro ně vzniká společenství.
9. Alfa je velmi dobře zpracovaná a vyzkoušená metoda. Na straně jedné nechává hostům úplnou svobodu, do ničeho je nenutí. Ideální večer je takový, v němž si hosté po přednášce ve skupince sami kladou otázky, navzájem si odpovídají a o odpovědích pak diskutují. Vedoucí téměř nemusí mluvit, jen hlídá časový rámeček. Na straně druhé Alfa podává stravitelným způsobem po kouscích křesťanskou věrouku i praxi. Vytváří základnu pro otevřené sdílení názorů, pomáhá odkládat obaly uzavřenosti, tu a tam je příležitost i pro hlubší otázky a odpovědi. Zájemcům může ukázat, jak udělat první krůčky v osobním vztahu s Bohem.
10. Alfa má mnoho „vedlejších efektů“. Je příležitostí, v níž najdete lidi osamělé a ztracené, lidi na pokraji sil, kteří naléhavě potřebují pomoc a s nimiž byste se jinak vůbec nepotkali. Zjistíte, že někdy je evangelizace tím, co musíte nechat stranou, a bez ohledu na jejich vztah k Bohu (který je mnohdy naplněn strachem nebo odporem) se jim musíte nejprve lidsky věnovat.

Svědectví života: DON STEFANO GOBBI (1930–2011)

Byl Don Stefano divotvůrcem?

Toto nebylo jeho hlavní charisma, ale v jeho životě v tomto směru existují důvěryhodná svědectví. Zvolme mezi těmito svědectvími nějaký významný fakt. Jednou Don Stefano řekl jednomu mladíkovi, synu jedné paní z Hnutí, vojákovému odjíždějícímu na misi do vzdálené země, aby nosil na krku zázračnou medailku. Ten si ji vzal, dříve než se odebral na určené místo, přišel k Donu Stefanovi, aby ji dal požehnat. Během této mise bylo italské mužstvo cílem útoku: jeden společník tohoto mladíka, blízko něho, byl plně zasažen a zemřel, zatímco náš mladík byl zasažen projektilem, který rozbil popruhy tlumoku a jeho zanechal bez úhony. Po návratu mladík vyprávěl příběh Donu Stefanovi, který mu svěřil, že ve chvíli útoku ho vnímal v nebezpečí a že se moc za něho modlil. „Cestoval jsem po večeradlech ve Spojených státech,“ vzpomíná otec Geremia Francesco, scalabrinianský misionář, „pravděpodobně byl rok 1997. Osoba, která mne vezla z jednoho města do druhého, mi řekla, že má rakovinu, diagnostikovanou lékaři. Tak mne prosila, abych požádal Dona Gobbiho, aby se pomodlil k Panně Marii za její uzdravení. Onoho večera, po večeradle, se Don Gobbi vydal na cestu do kněžského domu. Sotva došel k průčelí, když se vrátil nazpět a šel k tomuto člověku, který ho o nic nežádal. Mlčky na něho vložil ruce a pak odešel. Ten mi řekl, že při následující vizitě zjistili, že nádor úplně zmizel.“

„Tato jiná historie se týká mne,“ svěřuje se tentýž kněz. „Jezdili jsme po večeradlech. Cítil jsem se špatně, ale neřekl jsem nic, při kompletáři (večerní modlitba před spaním v breviáři) mi Don Stefano řekl: »Není ti moc dobře.« Jak to věděl, vzhledem k tomu, že jsem nemluvil? Vložil na mne ruce a začal se modlit. Během noci mi bolest z močových (ledvinových) kamínek přestala, aniž bych měl potíže, a od té doby jsem už nikdy neměl tento problém.“

„Jednoho dne musel jít Don Stefano k jedné rodině, ale zapomněl si kufřík v pokoji, kde byl ubytovaný,“ vypráví nám Giovanni, člen Hnutí. „Jeho přátelé tam chtěli pro něj jít, ale on dal přednost, aby tam šel osobně, a chtěl, abych to byl já, kdo ho doprovodí. Vstoupili jsme do pokoje, vzali jsme kufřík, pak mezitím, co jsme se vraceli, mne Don Stefano poplácal po zádech a řekl mi s úsměvem: »Panna Maria si tě chtěla přijít vzít, ale já jsem protestoval: Ne, Maminko, hraje tak dobře na varhany! Nech mi ho ještě chvíli.« Myslel jsem, že to byla pohotová odpověď, nepochopil jsem.“

Ale krátce potom, 12. srpna, jsem šel trhat ovoce, vzpomínám, že jsem se otočil na žebříku a pak... probudil jsem se na stanici první pomoci. Strávil jsem tři dny v polobezvědomí. Z klinického formuláře jsem pak četl: otřes mozku, zlomená klíční kost, sedm rozštípnutých žeber. Za jeden měsíc jsem se uzdravil a začal jsem navštěvovat večeradlo. Když jsem znovu uviděl Dona Stefana, připomenul jsem mu fakt z onoho dne s tím kufříkem, ale on si vůbec na nic nevzpomínal, ba dokonce byl překvapený mým vyprávěním.“

„Po měsíci večeradel,“ vydává svědectví Octavio, „jsme se konečně vrátili do mého domu. Během oběda moje manželka začala křičet, že děvčátku je zle: mělo prudká, zvláštní křečovitá cukání. Před odjezdem do nemocnice jsem chtěl, aby jí Don Stefano požehnal; pak ale při jízdě v autě bylo hned jasné, že děvčátku je dobře, bylo normální, mluvilo, hrálo si. Tak jsme rozhodli, že se vrátíme zpět. Později mi Don Stefano řekl, že sotva jsme vyšli z domu, řekl Panně Marii, že mu nic nedluží, ale aby zachránila alespoň holčičku, z vděčnosti tatínkovi Octaviovi, který ho vozil celý měsíc po Brazílii.“ Tajemství těchto působení a dobré nálady Dona Stefana? Být malými: „Je třeba být maličkým, cítit se jenom tím, čím jsou přede mnou všichni: jen dětmi.“ (18. února 1974)

Z knihy Mariadele Tavazzi: Don Gobbi – Život a dílo, farář celého světa vybrala KK

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA: Blahoslavený Ján Havlík

Pocházel z Československa od hranic Slovenska s Moravou. Za velmi těžkého období nástupu komunistického pronásledování chtěl přes seminář vincentinů dělat přípravu na kněžství a dosáhnout svěcení. Stal se jen novicem. Pronásledovatelé v něm viděli velmi nebezpečnou osobnost, a proto jeho tělesný život zničili ve 37 letech. Zemřel jako poslední člověk a jako poslední se podle slov evangelia stává v těchto dnech prvním. – Za to, že „zůstal věrný Bohu a církvi až do posledního dechu svého života“.

BŮH NEOPOUŠTÍ ANI NEJHORŠÍ MÍSTA

Narodil se 12. 2. 1928 ve Vlčkovanech (vedle Dubovce 15 km od Hodonína na Moravě) v okrese Skalica na Slovensku. Byl prvním ze čtyř dětí manželů Karla a Justíny Havlíkových. Mluví se o velmi chudé, ale zbožné rodině, ke které patří i teta Angela, která byla v řádu vincentinek a měla na Jánovo rozhodování nemalý vliv. Po obecné škole pěšky docházel osm kilometrů do školy v Holíči, pak byl přijat na Masarykovo státní gymnázium ve Skalici.

V roce 1943 přestoupil na reálné gymnázium v Banské Bystrici. Zároveň se také stal chovancem „malého semináře“ Apoštolské školy Misijní kongregace sv. Vincenta de Paul v tomto městě.

Při povstání v srpnu 1944 byli studenti nejprve přemístěni do Trnavy a potom posláni domů. Po skončení války se Ján vrátil do Banské Bystrice a studium pak v květnu 1949 zakončil maturitou. V tomto roce také začal noviciát Misijní společnosti v Ladcích. V noci ze 3. na 4. května 1950 byl Havlík spolu s ostatními novici násilně odvezen z apoštolské školy do „přeškolovacího ústavu“ v obci Kostolná a odtud hned na tříměsíční nucené práce při stavbě Přehrady mládeže v Nosicích u Púchova. Jednalo se o manuálně náročnou práci spojenou s rozbíjením kamenů. Podle dozorců velmi dobře plnili pracovní plán i na více než 100 %.

Po rozpuštění pracovních táborů na konci srpna 1950 nebo začátkem podzimu odešel Ján do Nitry, kde si se svými spolubratry novici společně pronajali bydlení 200 m od stanice Státní bezpečnosti (StB). Novici zde po práci tajně studovali, ale chodili pohromadě i do kostela na Kalvárii, a toho si všiml jeden 16letý svazák, který se se svým pozorováním byl pochlubit. Následkem toho 29. 10. 1951 vtrhla ozbrojená hlídka StB do příbytku nábožensky žijících mladíků, kteří pod vedením otců vincentinů studovali teologii, a Jána Havlíka společně s ostatními zatkla.

Následovala vyšetřovací vazba s tvrdými výslechy, při kterých byl Jan podroben mučení a v níž zůstal 15 měsíců. Byl to začátek dlouhých let vězení, které pokračovalo soudní vazbou v Bratislavě v Justičním paláci až do konce února 1953.

*pokračování příště
Vybrala KK*